

[Fraenkel.]

Tid. Ja, i den Grad er de nye Krav, denne Tid stiller, paatrængende, at det efter min Mening burde være den eneste politiske Opgave, som Tidens Regeringer og dens Parlater gav sig af med, bortset fra de rene løbende Ekspeditionsforretninger. Naar det er Tilfældet, mener jeg, at der først og fremmest bør hamres løs paa denne Regering som paa enhver anden Regering, fordi vi ikke ser en saa stærk Energi i dens Bestræbelser for en Udvikling af Erhvervslivet, som vi har Lov at kræve. Men dernæst maa vi altsaa ogsaa sige — og deri giver jeg det ærede Medlem, der udtalte det, jeg tror det var det ærede Medlem Hr. Rager, Ret —, at forsømmes der noget i saa Henseende, er det ikke rigtigt at lade det gaa ud over de arbejdsløse, som jo har nok at bære paa i Forvejen. Det er det ubønhørlige Krav, der bør stilles til denne Regering som til enhver anden Regering, at den gør noget for at udvikle Landets Erhvervsliv, og der maa hverken Aftaler eller andet politisk Døgnværk være nogen som helst Hindring for den. Der er sat ind paa det rigtige Punkt — har jeg bemærket tidligere herfra —, den Gang den nuværende Regering traadte til, og da Markedsudvalget blev nedsat, men der er ikke skredet frem i det Tempo og med den Fæstthed i Fodslaget, som vi paa Grundlag af Situationen har Ret til at kræve, og fremfor alt ikke med den Fæstthed og den Energi, som ogsaa de arbejdsløse har Ret til at kræve. For medens jeg paa den ene Side mener, at man maa tilbagevise et Krav fra de arbejdsløse om, at Regeringen skal skaffe Arbejde, fordi det kan være umuligt for Regeringen og meget ofte vil være umuligt for en Regering at gøre det, mener jeg paa den anden Side, at ogsaa de arbejdsløse har fuld Ret til at kræve af enhver Regering, at den gør, hvad der er menneskeligt muligt, for at udvikle Erhvervslivet; og der er meget andet, der er muligt, end de forberedende Skridt, vi har set.

Men jeg kan ikke i en Situation som denne følge mit Parti, jeg kan ikke lade det gaa ud over den Part, som er uskyldig i Forholdet. Idet jeg pointerer, saa indtrængende som det overhovedet er mig muligt, den Pligt, der paahviler den nuværende Regering, maa jeg paa den anden Side stemme for det foreliggende Forslag.

Justitsministeren (Zahle): Det er blevet mig meddelt, at der her i Tinget

er blevet rettet en Forespørgsel til mig om Tilstanden i Nakskov; den er naturligvis foranlediget ved de voldsomme Meddelelser, der er fremkommet. Jeg har i Dag gentagende været i Forbindelse med Politimesteren, og jeg kan oplyse, at de Skildringer, der er givet i Aviserne af, hvad der i Gaar foregik i Nakskov, er i højeste Grad overdrevne. Der er ikke Tale om, at Politiet ikke var Situationen mægtig; tværtimod var Tilstanden den, at Politiet slet ikke rykkede ud, fordi der overhovedet ingen Gadeorden fandt Sted. Der var to civile Betjente til Stede mellem de mange Folk, der var stimlet sammen paa Torvet foran Raadhuset, og de kunde kun meddele til Politikontoret, hvor Politimesteren var til Stede sammen med den øvrige Politistyrke, at alt var roligt paa Gaden. Der var slet ingen Gadeorden i Nakskov i Gaar — man kan da ikke kalde det Gadeorden, at mange Mennesker staar paa Torvet. Og det var ingenlunde saaledes, at blot tilnærmelsesvis de mange Mennesker, der stod paa Torvet, var Demonstranter; som det ved saadanne Lejligheder oftest er Tilfældet, var de allerfleste blot rolige nysgerrige, som vilde se, hvad der foregik. Om der i Raadhussalen er foregaaet noget, som paa nogen Maade kan siges at være Overtrædelse af Loven, er Politiet nu beskæftiget med at skaffe sig Oplysninger om, og hvis der er sket noget ulovligt, vil naturligvis Loven blive hævdet.

Socialministeren (Steincke): Jeg vilde gerne indlede med nogle Bemærkninger om en ny Presselov, men jeg tror, det ligger for langt fra Emnet, som drejer sig om Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse. Jeg gør opmærksom paa, ogsaa af Hensyn til forskellige andre Indlæg, der er fremkommet i Løbet af Dagen, at det, vi drøfter i Dag, er, paa hvilken Maade vi skal komme de 75 000 arbejdsløse til Hjælp, og specielt de 20 000—30 000, der i Løbet af den første Maaned eller to vil staa uden nogen Art af Hjælp undtagen den, der findes gennem Hjelpekasser eller Fattigvæsen. Det er ikke min Mening at holde nogen lang Tale, dels fordi denne Sag jo praktisk taget allerede befinder sig i Landstingets Forgaard, hvor jeg altsaa om nogle Dage skal op og „slikke Støvlerne“, for at bruge et Udtryk af den ærede Ordfører Hr. Rager. Jeg vil dog sige paa Forhaand, at det har jeg ikke tænkt paa. Heller ikke vil jeg holde nogen lang Tale af den Grund, at et Studium af Arbejdsløshedslovgivningen og Kriselovgivningen her i Landet gennem Tiderne plus